

Esclavo lector

Estadísticas

Libros leídos

BUSCA ALGO



Cuchitril Literario

Reseñas nada sesudas de los libros que caen en mis manos

Main Navigation



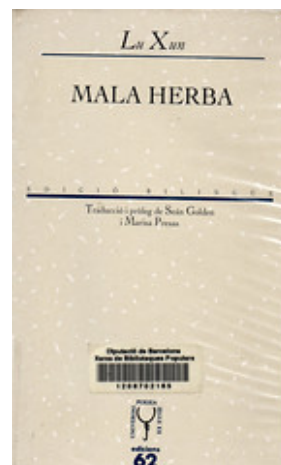
Lu xun. Mala herba.

ABRIL 23, 2019

Edicions 62, 1994. 160 páginas.
Trad. Seán Golden y Marisa Presas.

Una estupenda edición con un prólogo abundante, orientación sobre la obra y tabla cronológica del autor. La colección es de poesía y son más bien relatos poéticos, a veces impresiones, en general de una o dos páginas.

Ya había leído de Lu Xun un libro de la colección Salvat del que por desgracia no guardo ningún recuerdo y que ahora, vista la calidad del texto, me apetece releer.



Escritos en los años veinte sintonizan bien con lo que se estaba escribiendo en Europa: soledad del artista, desesperanza, decadencia de los sentidos. Dejo bastantes muestras para que se hagan una idea.

Muy recomendable.

Si les propostes d'un home troben suport, això l'hauria d'encoratjar a avançar. Si troba oposició, això hauria de dur-lo a lluitar. Però la tragèdia de debò és quan hom aixeca la veu entre els vius i no troba cap resposta, ni de suport ni d'oposició, com si estigués perdut i sol enmig d'una immensa plana desolada. En aquell moment vaig ser conscient del que és la soledat. Aquest sentiment de soledat va anar creixent de dia en dia i es va anar enroscant a la meva ànima com una enorme serp verinosa. Però en despit de la meva vaga tristesa, no sentia indignació, perquè aquesta experiència m'havia fet reflexionar i m'havia fet veure que, al capdavant, jo no era el tipus d'heroi capaç d'enardir les

ESPERANÇA

Em trobo extremadament sol.

Però el meu cor es troba en perfecte repòs: buit d'amor i d'odi, de joia i de dolor, de colors i de sons.

Deu ser que em faig vell. És que els meus cabells no són ben blancs i les meves mans tremoloses? El mateix deu passar amb els cabells i les mans del meu esperit.

Em trobo així des de fa molts anys.

Abans el meu cor vessava de cants de guerra: sang i ferro, flames i verí, conquesta i revenja. Un bon dia tot això es va convertir en no-res; amb tot, de tant en tant mirava d'omplir aquest buit amb esperances vanes i enganyadores.

Esperança, esperança; amb aquest escut vaig mirar de parar els atacs de la nit fosca enmig del no-res; però més enllà de l'escut la nit fosca sotjava enmig del no-res. Així es va anar consumint la meva joventut.

Es clar que fa temps vaig adonar-me que la meva joventut s'havia esvanit; però pensava que al meu voltant encara hi havia joventut: els estels, els clars de lluna, les papallones esta-bornides, les flors en la fosca, el xiscle malastruc de l'òliba, les llàgrimes de sang del cucut, els somriures vagues, les danses d'amor... Encara que malenconiosa i inconstant, era una forma de joventut.

Mes ara, per què em trobo tan sol? És que la joventut dels altres també s'ha esvanit? És que tots els joves del món s'han fet vells? Estic sol per a lluitar cos a cos contra la nit fosca enmig del no-res. He abandonat el meu escut després d'haver escoltat el cant de L'esperança de Sandor Petófi:

«Esperança, què ets? Una meuca que sedueix els homes per desposseir-los dels seus béns; i quan li han sacrificat el seu tresor més preuat, la joventut, els abandona.»

Ara fa setanta-cinc anys que aquest gran poeta líric i patriota hongarès va morir per la seva pàtria sota les llances dels cosacs. Si la seva mort va ser tràgica, més tràgica és encara la permanència de la seva poesia. Misèria de la vida! Un home tan altiu i valent com Petófi va haver d'aturar-se davant de la nit fosca, va girar els seus ulls vers l'Orient llunyà i va escriure:

«La desesperança, com l'esperança, és una il·lusió.»

Si he de continuar vivint en aquesta il·lusió que no és ni llum ni foscor, sortiré a cercar de nou la joventut malenconiosa i

inconstant que s'ha esvanit; encara que sigui la joventut dels altres. Si desapareix la joventut del meu voltant, la meua decrepitud serà encara més decrepita.

En aquest moment han desaparegut els estels, els clars de lluna, les papallones estabornides, els vagues somriures i les danses d'amor. Però els joves estan tranquils.

Així, doncs, no tinc altre remei que lluitar sol, cos a cos, contra la nit fosca enmig del no-res. Encara que no arribi a trobar la joventut al meu voltant hauré de deslliurar-me jo mateix de la decrepitud que viu en mi. Però on és aquesta nit fosca? Ara han desaparegut els estels, els clars de lluna, els somriures vagues i les danses d'amor; els joves estan tranquils, i comptat i debatut tampoc no hi ha una veritable nit fosca.

«La desesperança, com l'esperança, és una il·lusió.»

1 de gener de 1925

DE COM EXPRESSAR UNA OPINIÓ

He somiat que era a l'aula, a l'escola primària; havia d'escriure una composició i preguntava al mestre què calia fer per a expressar una opinió.

—Això és difícil —responia aquest mirant-me de reüll per damunt de les seves ulleres—; t'explicaré una història.

»Hi havia una vegada una parella que va tenir un fill i hi va haver una gran joia a la família. Al cap d'un mes del naixement, els pares van presentar el nen als parents i amics, esperant sens dubte que la criatura rebria compliments i bons auguris.

»Un dels convidats va dir:

—Aquest nen farà fortuna —per la qual cosa va rebre mostres d'agraïment.

»Un altre va dir:

—Aquest nen arribarà a ocupar un càrrec elevat —per la qual cosa va rebre nombrosos afalacs.

»Un tercer va dir:

—Aquest nen morirà —per la qual cosa tota la família es va llançar damunt d'ell i el va apallissar.

»Dir que l'infant morirà és expressar una cosa certa; dir que tindrà fortuna i honors és, probablement, una mentida. Amb tot, els mentiders són recompensats i el qui diu la veritat rep una pallissa. En el teu cas...

—Jo no vull dir mentides, però tampoc no vull rebre una pallissa.

Digueu-me què he de fer.

—Doncs no hauràs de dir sinó, «Oh! Ah! Mireu-me aquest nen! Per mi que... Oh! Ah! He, he. He, he, he...»

8 de juliol de 1925

🔖 Etiquetas: **Edicions 62, Lu Xun**

← Varios. Primer acto 354.

Alan Moore y J. H. Williams III. Promethea. →

NO HAY COMENTARIOS
